

Rákoshegy története

Szüülőhelyem virágzása, hervadása és jelene

2. rész

Önállóvá válás

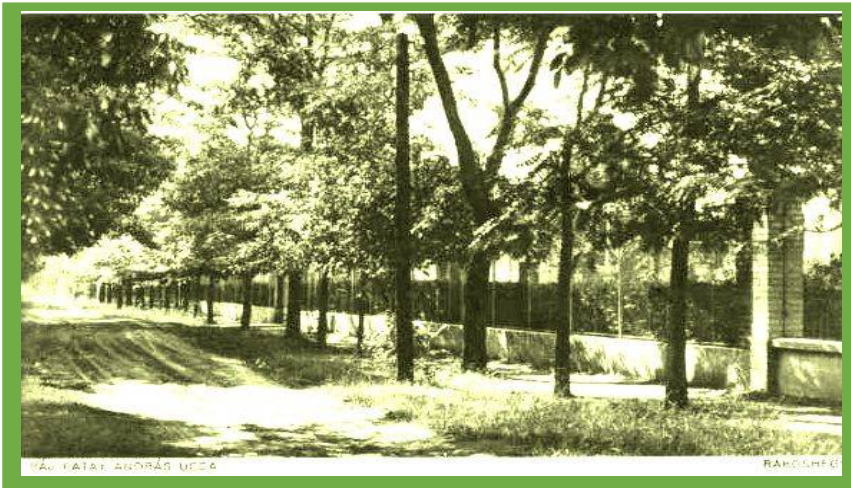
Az itt élők igyekeztek egymást túlllicitálni portáik, kertjeik szépségét illetően. Az utcákat, járdaszegélyeket is fák, virágok díszítették. A település kinézetében, lakóinak gondolkodásában inkább hasonlított egy osztrák üdülővároshoz, mint a többségében parasztházakból álló Rákoskeresztúrra.

Az évek során egyre erősödött az igény az önállósodásra. Az első világháború után aláírásgyűjtést kezdtek az itt élők a Rákoskeresztúrtól történő leválás érdekében.

Két befolyásos „rákoshegyi”: **Patay András** Bereg vármegye korábbi főispánja, és **Szegedi Albert** nyugalmazott jegyző is lobbizott az illetékes hatóságoknál az önállósodásért.

Sikerrel jártak. A belügyminiszter 1921 végén kiadott rendelete szerint: **1922. január 1-jével Rákoshegy Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye önálló nagyközségeként folytathatta felvirágoztatását.**

Az alakuló ünnepi közgyűlésen **1921. december 28-án** megválasztották Rákoshegy első elöljáróságát.

Patay András egy korabeli vármegyei tájékoztató „Rákoshegy község alapítójaként” nevezte meg.

A képen látható utca, ahol születtem és gyermekkoromat töltöttem, a Keresztúr felőli községrész (egykori Zsófia telep) vasút előtti utcájának első neve **Karolin u.**, majd 1922-től **Patay u.**, 1950 után **Dózsa utca**.

Mai neve: **Bél Mátyás utca**.

/Következő rész: A virágkor: iskolák, gyermekintézmények, kultúra, sport, egészség/